

MELIKA SALIHBEG BOSNAWI

KOJA JE CRVENA CRVENIJA?!

ONA od KRVI?

ILI ONA od STIDA?

ZBOG KOGA SE CRVENI CRVENI TEPIH SFF-A?

Bismi'llâh

Trinaesti SFF je već iza nas (a svi naredni nasrću). Nešto duže ostat će njegovi plakati. Prijavština ispod crvenog tepiha bit će isprana šmrkovima, ako već nije. Ali avaj! kako i čime sprati stid koji on izaziva u svakom građaninu ovog grada sa imalo duše. Imalo stida. Jer kao i ostali pothvati slične vrste u novijoj povijesti, SFF je zadovoljio samo onaj drugi antički politički imperativ vladanja nad masama: KRUHA I IGARA!

Primjera je mnogo. Građani Sarajeva ne mogu ništa ili skoro ništa uraditi za Darfur, Ruandu, Palestinu..., na koju su ih akciju, ili bar etičku i političku budnost, pozvali filmovi iz dokumentarnog programa Festivala (koji je autorica ovih redova jedino i pratila). Ali kad je riječ o onom o čemu govori film "Fantazija", mladog Almira Arnautovića...

Valja skratiti priču. Po završetku sage o "Sikteru", sva je mladost Sarajeva napustila salu BKC-a. Ostalo je dvadesetak ljudi da odgleda Almirov dokumentarac o tuzlanskim veteranima oboljelim od post-traumatskog-sindroma. Moju inicijalnu ljutnju na njih raspršila je misao - pa i oni su svi u neku ruku žrtve PTS-a. No, ipak, zašto bar njihovi roditelji nisu došli vidjeti u kakvom stanju danas životare bosanski borci za našu današnju kakvu-takvu slobodu. I zašto našu mladost niko ne uči da ima gore od goreg.

PTS, praćen često moždanim udarima, multiplim sklerozama, i kakvim još ne bolestima, nije izabrao za svoju žrtvu samo tuzlansku boračku populaciju. Ali čini se da su samo te žrtve smogle snage da udruže u društvo "Stećak" (Stari grad broj 1, Tuzla, telefon 035 277 317, predsjednik g. Alija Muratović) svoju svakodnevnu borbu:

- za mentalno ozdravljenje putem katarze, kroz koju ih vode njihovi ljekari;
- za goli opstanak, kroz koji moraju hodati sami, ili sa svojim suborcima, i sa članovima svojih obitelji, koji takodjer bezmjerno trpe;
- za ljudskost u ovom neljudskom vremenu, kroz čije sekunde im valja prolaziti boreći se za svaku slijedeću ko za vječnost...

Sve je to snimio Almir, vjerujem, s potajnom nadom da pozove, da probudi, da upozori, da obaveže... One čija se djeca vozikaju, izmedju ruina njihovih života, u bestidno skupim autima, ili bučeći suludim motorima..., ponajprije. A nije ih malo.

Ni ovaj tekst nema drukčiju namjeru od Almirove. Osim na gornjoj adresi, iste žrtve naše ravnodušnosti mogli biste naći na nekoj sarajevskoj, kad bi se u ovom gradu ijedan jedini psihijatar posvetio intenzivno njihovom grupnom liječenju. Možda bi i građani Sarajeva onda lakše našli adresu na kojoj se mogu katkad posvetiti iscjeljivanju rana, crvenilo kojih treba da oboji stidom tepih slijedećeg SFF-a, čiji organizatori (festivala ponajprije filmske industrije) ne mogu, eto, dopustiti svojim gostima da se muče, gazeć tvrdu bosansku zemlju. (Možda bi se Severinina štiklica polomila, nedo Bog!).

Akteri i režiseri dokumentarnih filmova gazili su je bez prigovora, ulazeć u kino "Meeting Point*", salu Bosanskog kulturnog centra, itd. Prvi, jer nisu ni naučili na bolje. Drugi, tj. njihovi autori, jer ne bi ni htjeli drukčije, inače ne bi ni pravili takve filmove. Oni se stide crvenih tepiha (čula sam neke od njih govorit). Svaka im čast, Brianu, Shai-u, Almiru..., mojoj braći u ljudskosti!

Sarajevo, 28.8.2007.

PostScriptum:

*PLEASE! MOLIM LIJEPO! Neka neko prevede to ovom narodu koji sjedi pred svojim tv-ima:

"Meeting Point"

A može mu prevest i partnersku podršku, koja mu je slana preko njegovih sobnih malih ekrana:

FTV=Film+TV, FTV makes movies!

Hic! Hic! Hic!

Jer ti isti mali gledatelji svu ovu preskupu bjelosvetsku ujdurmu, pa i grimizne ćilime, plaćaju iz svog vlastitog đepa!